

betalt for to Gange aarlig at lade alle de Foreninger omfattende Dyr undersøge af en examineret Dyr læge. Naar Foreningerne, foruden at opfylde ovennævnte Betingelser, tillige erstatte Cieren $\frac{2}{3}$ af tuberkuløse Dyrs før Nedslagningen tagerede Salgsverdi, da godtgjør Statskassen disse Foreninger Halvdelen af de saaledes aarlig havde Udgifter. Naar et Dyr ved Eftersynet findes angrebet af Tuberkulose, skal det af Dyr lægen paa Huden indbrændes med et af Indenrigsministeriet bestemt Mærke og ved Cierens Foranstaltning affondres, medmindre det strax afhændes til Slagtning. Saa fremt et Kreatur af Dyr lægen (ifr. § 12) mistænkes for at være tuberkuløst og som saadant brændes paa Huden, skal dog Cieren være berettiget til at fordrø Dyret nedslaaet strax, og saafremt Dyret da befindes ikke at være tuberkuløst, at faae det erstattet af Statskassen med dets fulde Værdi som sundt Dyr før Nedslagningen i Overensstemmelse med foranstaaende Regel under b." Dog skulle Vedtægterne for Foreningerne godkjendes af Indenrigsministeren. Det vil let ses, at det er meget vidtgaaende Bestemmelser. Man tillægger her Foreningerne Ret til at faae en vis Erstatning af Statskassen, forsaavidt Dyrene nedslaaes. Men vil man træffe en saadan Foranstaltning, vil det vel neppe gaa an at indskrænke den alene til Foreningerne. Skulde det være saaledes, at denne Sygdom er saa udbredt og faretruende, at man maa gaa til Nedslagning paa den Maade, at Staten tager Del deri, maa det vel ske som en almindelig Foranstaltning, og man maa ordne Sagen paa en anden Maade, end der her er foreslaaet. Jeg har tilladt mig at udtale mig imod Bestemmelsen i Folkethinget, og jeg skal ogsaa udtale mig imod den her. Det er ganske vist en ret betænkelig Sygdom, men det er jo dog ikke en Smitsot af den Bestaffenhed som Lungesyge og Svinedifteritis, hvor man absolut maa slaa de angrebne Dyr ned; i Reglen vil man paa en mere lempelig Maade kunne stille sig af med Kreaturet, og det er jo ogsaa forudsat, at Fedning og Slagtning kan finde Steb, og at Kjødet kan bruges til Menneftesføde, forsaavidt Dyr lægen erklærer, at det kan lade sig gjøre. Vi have for lidt høvt Opmærksomheden henvendt paa denne Sygdom og hidtil gjort for Lidt for at bekæmpe den; men der er jo ikke Spørgsmaal om, at Landboerne kunne, ved selv at tage Sagen i deres Hænder, bekæmpe den paa mange Maader og gjøre det uden, at altsfor store Offre ere forbundne dermed, ved at stærpe Agtpaaagivenheden ligeoverfor denne Sygdom. Derfor indeholder Regjeringens

Lovforslag ogsaa Bestemmelser, som lette Befolkningen at træffe Foranstaltninger i denne Retning, medens jeg derimod paa ingen Maade kan anerkende det Betimelige og Forsvarlige i at gaa til den Slags Erstatninger, som Folkethinget har vedtaget, og jeg skjønner ikke rettere, end at blev dette Lov, maatte ogsaa andre Næringer kunne komme og bede om at faae deres Nærings-tab erstatte. Det er altsaa en Bestemmelse, jeg tillader mig at henlede Opmærksomheden paa. Det er selvfølgelig et Punkt, som kræver den største Opmærksomhed, og som kan komme til at lægge Loven de væsentligste Hindringer i Veien.

I Regjeringens Lovforslagets § 11 — § 13 i det nuværende Lovforslag — findes optaget en ny, men dog ikke ukjendt Bestemmelse, der i Rothed gaar ud paa at give Reglerne i Loven om Svinedifteritis almindelig Anvendelse i Fremtiden, hvilket man vistnok kan finde at være i sin Orden. I Regjeringens Lovforslag var der i § 12 foreslaaet, at Ministeren kunde ved Svineslagterier paahyde Dyr lægetilsyn. Denne Bestemmelse har Folkethinget ubstemt, hvilket jeg finder meget lidet heldigt. — I § 12, saaledes som den vedtoges i Landstinget, og som den ogsaa blev foreslaaet af Regjeringen, var det bestemt, at Amtmanden har at foranstalte, at der ved de Heste- og Kvægmarkeder samt Dyrstuer, der afholdes i Amtet, skal være en Dyr læge til Steb for at paase, om nogle af de der samlede Husdyr ere angrebne af smitsomme Sygdomme, ligesom det ogsaa skulde paahvile Amtmanden at paase, at de Kreaturer, der sættes paa fælles Græsgang, forinden undersøges af en Dyr læge. I Folkethinget har man forandret Bestemmelsen derhen, at Amtmanden kan paahyde, at Sligt sker, en Forandring, som jeg heller ikke kan billige. Selvfølgelig ser jeg vel, at selv om der staar „kan“ paahyde, kan Resultatet blive det samme, som naar der staar, at han skal. Nu have vi en Bestemmelse, der gaar i en saadan Retning, og Indenrigsministeren har ganske simpelt sagt til Amtsraaden, at de skulle sørge for, at dette sker, altsaa sker det, men hvorfor ikke optage i Loven en saadan kurtant Bestemmelse, særlig da det dog er heldigt, at Befolkningen selv kan læse sig til i Loven, hvorledes Forholdet skal ordnes? — Endvidere er der i samme Paragraf kommen en Bestemmelse om tuberkuløse Kreaturer. De skulle brændes paa Huden, dog med Forbehold af Cierens Ret til sieblikkelig Nedslagning og Erstatning paa den af mig tidligere omtalte Maade. — Da Lovforslaget i sin Tid blev vedtaget her, fandtes der i Slutningen af § 12 en Be-